

# Η Κρυμμένη Ιστορία του Εδαφίου Σαράντα - Αριθμός Είκοσι Τέσσερα

*Ιεζεκιήλ Αριθμός Πέντε*

Jeff Pippenger  
2026-08-10

Στο απόσπασμα από τις Testimonies, τόμος πέμπτος, το οποίο εξετάζουμε εδώ και μερικά άρθρα τώρα, πληροφορούμεθα για το όραμα του ναού που δόθηκε στον Ιεζεκιήλ, στον Ησαΐα και στον Ιωάννη:

«Αυτά τα διδάγματα είναι προς όφελός μας. Έχουμε ανάγκη να στηρίζουμε την πίστη μας στον Θεό, διότι ακριβώς μπροστά μας βρίσκεται ένας καιρός που θα δοκιμάσει τις ψυχές των ανθρώπων. Ο Χριστός, επάνω στο Όρος των Ελαιών, επανέλαβε τις φοβερές κρίσεις που επρόκειτο να προηγηθούν της δευτέρας παρουσίας Του: “Θέλετε ακούσει πολέμους και φήμας πολέμων.” “Θέλει εγερθή έθνος επί έθνους, και βασιλεία επί βασιλεία· και θέλουνσι γίνει πείναι και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους. Πάντα δε ταύτα είναι αρχή ωδίνων.” Ενώ αυτές οι προφητείες έλαβαν μερική εκπλήρωση κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, έχουν αμεσότερη εφαρμογή στις έσχατες ημέρες.»

## Η Ενάτη του Αβ

Η Τισά Μπε’ Αβ, που στα εβραϊκά σημαίνει «η Ενάτη του Αβ», είναι η ιουδαϊκή ημέρα που μνημονεύει την καταστροφή τόσο του Πρώτου Ναού από τους Βαβυλωνίους το 586 π.Χ. όσο και του Δεύτερου Ναού από τον Τίτο το έτος 70. Και οι δύο καταστροφές συνέβησαν κατά την ίδια ημερολογιακή ημερομηνία — την 9η ημέρα του εβραϊκού μήνα Αβ (η οποία συνήθως εμπίπτει στον Ιούλιο ή τον Αύγουστο του Γρηγοριανού ημερολογίου). Όταν η Αδελφή White παραλληλίζει την καταστροφή της Ιερουσαλήμ με τον «καιρό που θα δοκιμάσει τις ψυχές των ανθρώπων» κατά τις έσχατες ημέρες, προσδιορίζει δύο καταστροφές, οι οποίες αμφότερες απεικονίζουν τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

Ο δέκατος έκτος στίχος του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύει εκείνον τον νόμο της Κυριακής και αντιστοιχεί προς τον τεσσαρακοστό πρώτο στίχο. Στον Ιεζεκιήλ, η καταστροφή της Ιερουσαλήμ χρησιμοποιείται για να απεικονίσει τον διαχωρισμό των φρονίμων και των μωρών παρθένων κατά τον νόμο της Κυριακής. Ο Ιεζεκιήλ ήταν αιχμάλωτος στη Βαβυλώνα όταν μεταφέρθηκε θαυματουργικά στην Ιερουσαλήμ, για να δει ακριβώς εκείνον τον διαχωρισμό στα κεφάλαια οκτώ έως ένδεκα.

Και συνέβη εν τω έκτω έτει, εν τω έκτω μηνί, τη πέμπτη του μηνός, ενώ εκάθημην εν τη οικία μου, και οι πρεσβύτεροι του Ιούδα εκάθηντο ενώπιόν μου, ότι εκεί επέπεσεν επ’ εμέ η χείρ Κυρίου του Θεού. Τότε είδον, και ιδού, ομοίωμα ως εμφάνισις πυρός· από της εμφανίσεως των οσφύων αυτού και κάτω, πυρ· και από των οσφύων αυτού και άνω, ως εμφάνισις λαμπρότητος, ως το χρώμα του ηλεκτρου. Και εξέτεινε την μορφήν χειρός, και με έλαβεν από πλόκαμον της κεφαλής μου· και το πνεύμα με ύψωσεν μεταξύ της γης και του ουρανού, και με

έφερεν εν οράσει Θεού εις Ιερουσαλήμ, προς την θύραν της εσωτέρας πύλης της βλεπούσης προς βορράν, όπου ήτο η έδρα του ειδώλου της ζηλοτυπίας, του παροξύνοντος εις ζηλοτυπίαν. Ιεζεκιήλ 8:1–3.

Τα τέσσερα κεφάλαια, από το οκτώ έως το ένδεκα, αποτελούν περιγραφή του διαχωρισμού, και η Αδελφή White, σχολιάζοντας το ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, προσδιορίζει όχι μόνον ότι επρόκειτο για την ίδια σφράγιση με εκείνη του εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, αλλά και ότι η Ιερουσαλήμ αντιπροσωπεύει τη Λαοδικεία Εκκλησία των Αντιβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας κατά τις έσχατες ημέρες.

«Η τάξη εκείνη που δεν αισθάνεται θλίψη για τη δική της πνευματική παρακμή, ούτε πενθεί για τις αμαρτίες των άλλων, θα αφεθεί χωρίς τη σφραγίδα του Θεού. Ο Κύριος δίνει εντολή στους αγγελιοφόρους Του, στους άνδρες που έχουν στα χέρια τους όπλα αφανισμού: “Πηγαίνετε πίσω του μέσα από την πόλη και πατάξτε· ας μη φεισθεί ο οφθαλμός σας, ούτε να δείξετε οίκτο· θανατώσατε ολοσχερώς γέροντες και νέους, παρθένες και μικρά παιδιά και γυναίκες· αλλά μην πλησιάσετε κανέναν άνθρωπο επάνω στον οποίο είναι το σημείο· και αρχίστε από το αγιαστήριό Μου. Τότε άρχισαν από τους πρεσβυτέρους, που ήσαν μπροστά στον οίκο.”»

«Εδώ βλέπουμε ότι η εκκλησία —το αγιαστήριο του Κυρίου— ήταν η πρώτη που αισθάνθηκε το πλήγμα της οργής του Θεού. Οι πρεσβύτεροι, εκείνοι στους οποίους ο Θεός είχε δώσει μεγάλο φως και οι οποίοι είχαν σταθεί ως φύλακες των πνευματικών συμφερόντων του λαού, είχαν προδώσει την εμπιστοσύνη που τους είχε ανατεθεί. Είχαν υιοθετήσει τη θέση ότι δεν χρειάζεται να αναμένουμε θαύματα και τη σαφή εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού όπως στις παλαιότερες ημέρες. Οι καιροί έχουν αλλάξει. Τα λόγια αυτά ενισχύουν την απιστία τους, και λένουν: Ο Κύριος δεν θα κάνει καλό, ούτε θα κάνει κακό. Είναι υπερβολικά ελεήμων για να επισκεφθεί τον λαό Του με κρίση. Έτσι, “Ειρήνη και ασφάλεια” είναι η κραυγή ανδρών που ποτέ πλέον δεν θα υψώσουν τη φωνή τους σαν σάλπιγγα για να δείξουν στον λαό του Θεού τις παραβάσεις τους και στον οίκο του Ιακώβ τις αμαρτίες τους. Αυτοί οι άλαλοι κύνες, που δεν ήθελαν να γαυγίσουν, είναι εκείνοι που υφίστανται τη δίκαιη εκδίκηση ενός προσβεβλημένου Θεού. Άνδρες, νεάνιδες και μικρά παιδιά απολλύονται όλοι μαζί.»

«Τὰ βδελύγματα, εξαιτίας τῶν ὁποίων οἱ πιστοὶ ἀναστέναζαν καὶ ἔκραζαν, ἦσαν ὅσα ἠδύναντο νὰ διακριθοῦν ἀπὸ πεπερασμένους ὀφθαλμοὺς· ἀλλὰ μακρὰν τὰ χεῖριστα ἁμαρτήματα, ἐκεῖνα ποὺ προεκάλεσαν τὴν ζῆλον τοῦ καθαροῦ καὶ ἁγίου Θεοῦ, παρέμεναν ἀποκεκρυμμένα. Ὁ μέγας Ἐρευνητὴς τῶν καρδιῶν γνωρίζει κάθε ἁμαρτία ποὺ διαπράττεται ἐν κρυπτῷ ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ καταλήγουν νὰ αισθάνονται ἀσφαλῆ μέσα στὶς ἀπάτες τους καὶ, ἐξαιτίας τῆς μακροθυμίας Του, λένουν ὅτι ὁ Κύριος δὲν βλέπει, καὶ ἔπειτα πράττουν ὡς ἐὰν εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ γῆ. Ἀλλ’ Ἐκεῖνος θὰ ξεσκεπάσει τὴν ὑποκρισίαν τους καὶ θὰ ἀποκαλύψει ἐνώπιον τῶν ἄλλων ἐκεῖνες τὶς ἁμαρτίες ποὺ μὲ τόση προσοχὴ ἐφρόντιζαν νὰ κρύψουν.»

«Καμμία υπεροχή βαθμού, αξιώματος ή κοσμικής σοφίας, καμμία θέση σε ιερό λειτούργημα, δεν θα διαφυλάξει τους ανθρώπους από το να θυσιάσουν την αρχή, όταν αφεθούν στις ίδιες τους τις απατηλές καρδιές. Εκείνοι που είχαν θεωρηθεί άξιοι και δίκαιοι αποδεικνύονται πρωτεργάτες της αποστασίας και παραδείγματα αδιαφορίας και καταχρήσεως των ελέων του

Θεού. Την πονηρή τους πορεία δεν θα την ανεχθεί πλέον, και στην οργή Του μεταχειρίζεται αυτούς χωρίς έλεος.»

«Με δισταγμό ο Κύριος αποσύρει την παρουσία Του από εκείνους που έχουν ευλογηθεί με μεγάλο φως και που έχουν αισθανθεί τη δύναμη του λόγου κατά τη διακονία προς άλλους. Κάποτε υπήρξαν οι πιστοί Του δούλοι, ευνοημένοι με την παρουσία και την καθοδήγησή Του· όμως απομακρύνθηκαν από Αυτόν και οδήγησαν άλλους σε πλάνη, και γι' αυτό τίθενται υπό τη θεία δυσμένεια.» Testimonies, τόμος 5, 211, 212.

Ολόκληρο το βιβλίο του Ιεζεκιήλ τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο της καταστροφής της Ιερουσαλήμ. Στη μαρτυρία του Ιεζεκιήλ επισημαίνεται συγκεκριμένα η πολιορκία του Ναβουχοδονόσορα, η οποία διήρκεσε ενάμισι έτος, αλλά η «πιο άμεση εφαρμογή» της προειδοποίησης του Ιησού στο κατά Ματθαίον εικοσιτέσσερα βρίσκεται στις έσχατες ημέρες. Στον Ιεζεκιήλ αυτή η γραμμή της αλήθειας βρίσκεται στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο.

## 15 Ιανουαρίου 588 π.Χ.

Και πάλιν, εν τω ενάτω έτει, εν τω δεκάτω μηνί, τη δεκάτη του μηνός, εγένετο λόγος Κυρίου προς εμέ, λέγων· Υιέ ανθρώπου, γράψον εις σεαυτόν το όνομα της ημέρας, αυτής ταύτης της ημέρας· ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εστράτευσεν εναντίον της Ιερουσαλήμ αυτήν ταύτην την ημέραν. Ιεζεκιήλ 24:1, 2.

Κατ' αυτήν την ημερομηνία, η οποία επιβεβαιώνεται και από άλλες βιβλικές μαρτυρίες, άρχισε πολιορκία δεκαοκτώ μηνών. Ο λόγος του Κυρίου που ήλθε προς τον Ιεζεκιήλ κατά την ημερομηνία εκείνη συνίστατο στην παραβολή της αιματηρής πόλεως, η οποία εικονίζεται με λέβητα που βράζει και κατόπιν με μεγάλη πυρά. Η παραβολή σαφώς παριστάνει την κρίση κατά της Ιερουσαλήμ, και στο ίδιο κεφάλαιο ακολουθεί η κατάπαυση της ζωής της συζύγου του Ιεζεκιήλ από αιφνίδιο πλήγμα, ως σύμβολο ότι είχε αρχίσει η πολιορκία που επρόκειτο τελικώς να καταστρέψει το αγιαστήριο.

Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς ἐμέ, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ, ἐγὼ ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ τὸ ἐπιθύμημα τῶν ὀφθαλμῶν σου μετὰ πληγῆς· ἀλλὰ οὐ μὴ πενθήσῃς οὐδὲ κλαύσῃς, οὐδὲ δάκρυά σου καταρρυήσεται. Στέναζε σιωπῶν, πένθος διὰ νεκρὸν μὴ κάμῃς· τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς σου περίδησον ἐπὶ σέ, καὶ τὰ ὑπόδημά σου ὑπόδησαι εἰς τοὺς πόδας σου, καὶ τὰ χεῖλη σου μὴ καλύψῃς, καὶ ἄρτον ἀνθρώπων μὴ φάγῃς. Καὶ ἐλάλησα πρὸς τὸν λαὸν τὸ πρῶ· καὶ ἀπέθανεν ἡ γυνὴ μου τὸ ἑσπέρας· καὶ ἐποίησα τὸ πρῶ καθὼς ἐνετείλατό μοι. Ἰεζεκιήλ 24:15–18.

Κατόπιν, ο λαός που βρισκόταν γύρω από τον Ιεζεκιήλ τον ρώτησε για τη σημασία της παραβολής και του θανάτου της συζύγου του.

Και ο λαός μου είπε: Δεν θα μας αναγγείλεις τι σημαίνουν για εμάς αυτά που κάνεις έτσι; Τότε τους αποκρίθηκα: Ο λόγος του Κυρίου ήλθε προς εμένα, λέγοντας: Λάλησε προς τον οίκο του Ισραήλ· ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ἰδοὺ, ἐγὼ θα βεβηλώσω τὸ αγιαστήριό μου, τὸ καύχημα τῆς ἰσχύος σας, τὴν ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν σας καὶ ἐκεῖνο που λυπάται ἡ ψυχὴ σας· καὶ οἱ υἱοὶ σας καὶ οἱ θυγατέρες σας, τοὺς ὁποίους ἀφήσατε, θὰ πέσουν διὰ μαχαίρας. Ἰεζεκιήλ

24:19–21.

Η σύζυγος του Ιεζεκιήλ και το αγιαστήριο προσδιορίζονται αμφότερα στο χωρίο ως το «επιθύμημα των οφθαλμών σου». Οι ιστορικοί της Βίβλου προσδιορίζουν ότι η πολιορκία διήρκεσε δεκαοκτώ μήνες, ενώ οι πολιορκίες του Κεστίου και του Τίτου διήρκεσαν τέσσερα έτη, από το έτος 66 έως το έτος 70. Μια ακριβής καταμέτρηση του χρόνου από την πρώτη πολιορκία του Κεστίου έως την καταστροφή είναι τριάμισι έτη, αλλά όταν εφαρμόζεται η «συμπεριληπτική αρίθμηση», η οποία είναι η συνηθέστερα χρησιμοποιούμενη μέθοδος στη Βίβλο, είναι τέσσερα έτη. Το να γνωρίζουμε ότι αμφότεροι οι υπολογισμοί είναι έγκυροι μας επιτρέπει να διακρίνουμε τόσο τριάμισι έτη από τον Κέστιο έως τον Τίτο όσο και τέσσερα έτη.

Έχουμεν δύο μάρτυρες του νόμου της Κυριακής εις τας δύο καταστροφάς της Ιερουσαλήμ, και αι λεπτομέρειαι αμφοτέρων των ιστοριών πρέπει να εφαρμοσθούν εις τον προσεχώς ερχόμενον νόμον της Κυριακής—όπου η Λαοδικεία εξεμέσθη εκ του στόματος του Κυρίου. Η αρχή της πολιορκίας του Ναβουχοδονόσορος σημειούται διά του θανάτου της γυναικός του Ιεζεκιήλ. Κατά τον θάνατόν της, εδόθη εντολή εις τον Ιεζεκιήλ να μη πενθήσει δημοσία, διότι αυτός ήτο το σημείον των Ιουδαίων που επρόκειτο να φερθούν εις αιχμαλωσίαν.

Η αρχή της τετραετούς περιόδου από το 66 έως το 70 σηματοδοτείται από το σημείο του βδελύγματος της ερημώσεως, το οποίο ήταν το σημείο για τους Χριστιανούς στην Ιερουσαλήμ να φύγουν.

Όταν λοιπόν ιδήτε το βδέλυγμα της ερημώσεως, το λαληθέν διά Δανιήλ του προφήτου, να ισταται εν τω αγίω τόπω, (ο αναγινώσκων ας εννοήση:) τότε οι εν τη Ιουδαία ας φεύγωσιν εις τα όρη. Ματθαίος 24:15,16.

Δύο πολιορκίες που αντιστοιχούν σαφώς η μία προς την άλλη, και αμφότερες οι πολιορκίες περιέχουν ένα «σημείο» στην αρχή της πολιορκίας. Όταν ο Ιεζεκιήλ εξήγησε τι σήμαινε ο θάνατος της συζύγου του και η απουσία πένθους εκ μέρους του, εξήγησε και κατόπιν κατέγραψε:

Οὕτως ὁ Ἰεζεκιήλ εἶναι εἰς ἐσᾶς σημεῖον· κατὰ πάντα ὅσα ἔπραξεν αὐτός, θέλετε πράξει· καὶ ὅταν τοῦτο γένηται, θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος ὁ Θεός. Ἰεζεκιήλ 24:24.

Το σημείο του θανάτου της συζύγου του Ιεζεκιήλ αποτελούσε ταύτιση με τη σύντομα επερχόμενη καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του ναού και την επακόλουθη αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα. Το σημείο του βδελύγματος της ερημώσεως, για το οποίο μίλησε ο Δανιήλ, ήταν προειδοποίηση για διαφυγή από την καταστροφή, αλλά και οι δύο πολιορκίες έχουν ένα σημείο στην αρχή.

Θα υπάρξει μία προφητική πολιορκία πριν από τον συντόμως επερχόμενο νόμο της Κυριακής, και ο θάνατος της συζύγου του Ιεζεκιήλ είναι το σύμβολο ότι η Λαοδικεία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας έχει πλήρως παραμερισθεί· ενώ ο Ιεζεκιήλ είναι σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και είναι το σύμβολο του σημαιοφόρου σημείου που υψώνεται στην αρχή της πολιορκίας. Ο Ιεζεκιήλ είναι το σημαιοφόρο σημείο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων στην αρχή της πολιορκίας της Βαβυλώνας, και το σημείο του βδελύγματος της ερημώσεως στην αρχή είναι το «σημείο» της Ρώμης. Το ένα σημείο αναφέρεται σε μία εσωτερική προειδοποίηση και το άλλο σε μία εξωτερική προειδοποίηση. Ασφαλώς υπήρξε προειδοποίηση

προς τους Χριστιανούς κατά το έτος 66, αλλά το προειδοποιητικό σημείο ήταν η Ρώμη. Το σημείο στην καταστροφή της Βαβυλώνας ήταν η σύζυγος του Ιεζεκιήλ. Η Ρώμη είναι η τάξη εκείνων που λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου, και ο Ιεζεκιήλ το σημείο εκείνων που λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού.

## Δύο Τελικές Περιόδοι

Η πρώτη πολιορκία διήρκεσε δεκαοκτώ μήνες και η δεύτερη πολιορκία διήρκεσε τέσσερα έτη. Αμφότερες οι πολιορκίες βρίσκουν την «πιο άμεση» εκπλήρωσή τους κατά τις έσχατες ημέρες, και αμφότερες οι πολιορκίες συνδέονται άμεσα με την προφητεία των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών, η οποία βρίσκεται στην Αποκάλυψη θ' 15.

Η αρχή των πέντε μηνών της Αποκάλυψης θ', εδάφιο 10, περιλάμβανε μια ιστορία που σηματοδοτεί μια περίοδο τριάντα οκτώ ετών, η οποία κορυφώνεται σε μια τετραετή πολιορκία, που συνδέεται με τον αριθμό τριάντα οκτώ, και προσδιόρισε την άνοδο του Ισλάμ. Εκείνη η τετραετής πολιορκία βρίσκει το αντίστοιχό της στην ιστορία που άρχισε όταν οι (πέντε μήνες) εκατόν πενήντα έτη ολοκληρώθηκαν και άρχισαν τα τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες. Άρχισε στις 27 Ιουλίου 1449 και, τέσσερα έτη αργότερα, το Ισλάμ επέφερε μια πολιορκία πενήντα πέντε ημερών εναντίον της Κωνσταντινουπόλεως, η οποία ολοκληρώθηκε στις 29 Μαΐου 1453.

Όταν η χρονική προφητεία που άρχισε στις 27 Ιουλίου 1449 ολοκληρώθηκε στις 11 Αυγούστου 1844, τα τέσσερα έτη του κινήματος του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου από το 1840 έως το 1844 ευθυγραμμίστηκαν με την τετραετή πολιορκία από το 1333 έως το 1337, καθώς και με την τετραετή περίοδο από το 1449 έως το 1453. Αυτοί οι τρεις μάρτυρες, οι οποίοι αποτελούν όλοι άμεσα μέρος της ίδιας προφητικής γραμμής, αντιπροσωπεύουν μια συμβολική τετραετή περίοδο κατά την οποία το κίνημα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου από το 1840 έως το 1844 επαναλαμβάνεται στην ιστορία του κινήματος του τρίτου αγγέλου. Αυτοί οι τρεις μάρτυρες προτυπώνουν μια τετραετή πολιορκία στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτή η τετραετής περίοδος εικονίζεται επίσης από τις πολιορκίες της Ιερουσαλήμ το 66 και το 70.

Η έναρξη της τετραετούς πολιορκίας από τον Κέστιο το 66, και κατόπιν η ολοκλήρωσή της από τον Τίτο το 70, συνιστούν ένα σύμβολο άλφα και ένα σύμβολο ωμέγα για μια περίοδο τεσσάρων ετών. Η ίδια αυτή περίοδος παριστάνεται επίσης ως τριάμισι έτη, πράγμα που, με τη σειρά του, εναρμονίζεται με τα τριάμισι προφητικά έτη κατά τα οποία η παπική Ρώμη καταπάτησε το αγιαστήριο.

Αλλά την αυλή που είναι έξω από τον ναό άφησέ την έξω, και μη τη μετρήσεις· διότι δόθηκε στα έθνη· και την αγία πόλη θα την καταπατήσουν επί σαράντα δύο μήνες. Και θα δώσω δύναμη στους δύο μάρτυρές μου, και θα προφητεύσουν χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, ενδεδυμένοι σάκκους. Αποκάλυψη 11: 2, 3.

Καὶ θὰ πέσουν διὰ στόματος μαχαίρας, καὶ θὰ αἰχμαλωτισθοῦν εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ θὰ καταπατεῖται ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, ἕως οὗ πληρωθῶσιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν. Λουκάς 21:24.

Είναι ουσιώδες να σημειωθεί ότι χρησιμοποιώ τόσο τη «συμπεριληπτική» όσο και την «αποκλειστική» χρονολόγηση για την περίοδο που παριστάνεται από το σύμβολο άλφα του Κέστιου έως το σύμβολο ωμέγα του Τίτου. Αυτό καταδεικνύει ότι δύο εφαρμογές του χρόνου παριστάνονται μέσα σε μία ιστορία. Έχουμε ήδη εξετάσει αυτή τη βιβλική αρχή όταν μελετήσαμε (πριν από πολλά άρθρα), τον χρόνο μεταξύ της επίσκεψης του Ιησού στην Καισάρεια-Φιλίππου (Πάνειον) και του ταξιδιού Του προς το Όρος της Μεταμορφώσεως. Δύο βιβλικοί συγγραφείς καταγράφουν έξι ημέρες και ένας οκτώ ημέρες.

Και μετά ἕξ ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς παραλαμβάνει τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἀναβιβάζει κατ' ἰδίαν εἰς ὄρος ὑψηλόν. Ματθαῖος 17:1.

Και μετά ἕξ ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ τοὺς ἀναβιβάζει εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν. Μάρκος 9:2.

Και συνέβη, περίπου οκτώ ημέρες μετά τους λόγους αυτούς, ότι παρέλαβε τον Πέτρο και τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο, και ανέβη εις το όρος διά να προσευχηθή. Λουκᾶς 9:28.

Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ έχει μια «πιο άμεση» εφαρμογή στις έσχατες ημέρες, και η καταστροφή αυτή αποτελεί δύο μάρτυρες, οι οποίοι αντιπροσωπεύονται από τη Βαβυλώνα και τη Ρώμη. Οι δύο μάρτυρες εναρμονίζονται μεταξύ τους, αλλά παρέχουν διαφορετικά και ουσιώδη προφητικά χαρακτηριστικά, ώστε να ενισχύεται η αλήθεια. Η πολιορκία από τη Ρώμη (66 έως 70) διήρκεσε τέσσερα έτη, τα οποία επίσης αντιπροσωπεύουν τριάμισι έτη. Τα τριάμισι έτη συνδέονται με την καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος, η οποία επιτελέστηκε τόσο από τον παγανισμό όσο και από τον παπισμό. Η καταπάτηση από τον παπισμό διήρκεσε τριάμισι συμβολικά έτη, όπως προτυπώθηκε από τριάμισι κυριολεκτικά έτη στην πολιορκία από τη Ρώμη.

Η τετραετής εκείνη πολιορκία συνδέεται επίσης με τις τετραετείς περιόδους που σχετίζονται με την προφητική γραμμή, η οποία προσδιορίζει την ύψωση του Ισλάμ και κατόπιν την ύψωση του κινήματος τόσο του πρώτου και του δεύτερου όσο και εν συνεχεία του τρίτου αγγέλου. Ο Κέστιος έως τον Τίτο διασταυρώνεται με τον τροχό της παπικής Ρώμης και επίσης με τον τροχό του Ισλάμ. Ο τροχός της Ρώμης και τα τριάμισι έτη του Κέστιου και του Τίτου διασταυρώνονται με τα τριάμισι συμβολικά έτη της παπικής Ρώμης, προσδιορίζοντας έτσι τις δύο οντότητες της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης. Ο τροχός του Ισλάμ συνδέεται με την ίδια ιστορία, νοούμενη ως τέσσερα έτη, αλλά, όπως ακριβώς και με τον τροχό της Ρώμης σε εκείνη την ιστορία, το Ισλάμ συνδέεται με μία δεύτερη δύναμη υποκείμενη στον τροχό του Ισλάμ — και αυτή είναι ο Αντβεντισμός. Η περίοδος των τριάμισι ετών αντιπροσωπεύει τη Ρώμη και στις δύο φάσεις της, και η τετραετής περίοδος αντιπροσωπεύει το Ισλάμ και τον Αντβεντισμό. Η ειδωλολατρική και η παπική Ρώμη δεν μπορούν να διαχωριστούν προφητικώς, ούτε μπορούν να διαχωριστούν το Ισλάμ και ο Αντβεντισμός.

Αυτό απαιτεί προφητικώς ότι, όταν εξετάζουμε την πολιορκία της Βαβυλώνας, πρέπει να διακρίνονται δύο κατανοήσεις του χρόνου στην απεικόνιση της πολιορκίας των δεκαοκτώ μηνών. Δύο παραστάσεις του χρόνου στην πολιορκία που επήλθε διά της Ρώμης απαιτούν προφητικώς

δύο παραστάσεις του χρόνου και στην πολιορκία που επήλθε διά του Ναβουχοδονόσορος. Η πολιορκία του Ναβουχοδονόσορος, διάρκειας δεκαοκτώ μηνών, δύναται επίσης να νοηθεί ως σύμβολο ενάμιση έτους. Οι δεκαοκτώ μήνες είναι ενάμιση έτος, και το ενάμιση μπορεί να εκφρασθεί ως 1,5 έτη. Η πολιορκία του Ναβουχοδονόσορος ήταν συγχρόνως δεκαοκτώ μήνες και ένα κόμμα πέντε (1,5) έτη.

Οι δεκαοκτώ μήνες αφορούν τη δύναμη που επρόκειτο να καταπατήσει την Ιερουσαλήμ, και τα 1,5 έτη αφορούν το Ισλάμ. Ο προφητικός τροχός του υπολογισμού που προσδιορίζει τους δεκαοκτώ μήνες προσδιορίζει τη Βαβυλώνα, και ο άλλος προφητικός τροχός του υπολογισμού προσδιορίζει το Ισλάμ. Δεν έχουμε ακόμη εκθέσει μια εξήγηση για το πώς καταλήγουμε στην εφαρμογή των 1,5 ετών σε σύνδεση με το Ισλάμ, αλλά θα πρέπει να σημειωθεί ότι οι δύο υπολογισμοί του χρόνου στην καταστροφή που επέφερε η Ρώμη συνδέονται με τον προφητικό τροχό της Ρώμης (τόσο της ειδωλολατρικής όσο και της παπικής), και ο άλλος υπολογισμός συνδέεται με τον προφητικό τροχό του Ισλάμ. Αυτά τα χαρακτηριστικά απαντώνται τόσο στην άλφα όσο και στην ωμέγα καταστροφή της Ιερουσαλήμ.

Η τετραετής πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τον Κέστιο και τον Τίτο αντιπροσωπεύει την ολοκλήρωση μιας προφητικής γραμμής που άρχισε με μια περίοδο τριάντα οκτώ ετών, η οποία κατέληξε σε μια τετραετή πολιορκία συμβολίζοντας την ανύψωση του Ισλάμ, και η τελική τετραετής περίοδος μέσα σε εκείνη ακριβώς την ίδια γραμμή αντιπροσωπεύει την ανύψωση της σημαίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.